

Abstrakt:

Předmětem této práce jsou domy shromáždění – *cemevi* u alevitů v Turecku. Současní alevité navazují na tzv. *Kızılbaş*, kteří žili na území Osmanské říše a na učení mystického řádu bektášija, který byl spojen s Osmanskou říší a se sbory janičářů. Současný alevismus (*alevilik*) chápáný buď jako náboženství, nebo jako kultura je produktem 20. století. *Cemevi* je dům, v němž se alevité shromažďují za účelem konání vlastních rituálů. Soudobé *cemevi* slouží jako multifunkční nábožensko-kulturní centra, v nichž vedle rituálů probíhá výuka a vypravují se v nich i pohřby. V této práci sleduji vývoj domů shromáždění, které čerpají své názvosloví ze dvou hlavních zdrojů – z podoby bektášijského rituálního prostoru (*meydan*) a z vesnické architektury oblastí osídlených alevity. Současný *cemevi* je nejen architektonickým fenoménem, ale i politickým problémem, proto reflektuji boj alevitů o jeho zrovnoprávnění s ostatními svatostánky a popisuji zaměření alevitských nadací, které v naprosté většině iniciují stavbu *cemevi*. Na vzhled staveb *cemevi* má vedle rozpočtu vliv i pojetí alevismu jejich stavebníků. Součástí této práce je terénní výzkum, který byl uskutečněn na *cemevi* v tureckých městech: Ankara, Bursa, Çorum, Elâzığ, Istanbul.

klíčová slova:

cemevi, domy shromáždění, alevismus, alevité, kyzylbaşové, bektášija, janičáři, Osmanská říše, Turecko, terénní výzkum, architektura, náboženství, rituály